Deken P. L. C. van der Meer veertig jaar Priester

'n Leven in dienst van O. L. Heer, dat twee wereldoorlogen omspande

Het is Maandag 9 Augustus a.s. precies veertig jaar geleden, dat in de kapel van het Groot-seminarie te Warmond door mgr. A. J. Callier vier jongemannen diaken werden gewijd en aan twintig anderen de wijding tot het H. Priesterschap werd toegediend. Tot die twintig behoorde Petrus Leonardus Christianus van der Meer uit 's Gravenhage, en als wij hier vandaag het levensverhaal mogen schrijven van de jubilerende pastoor van de parochie van St. Cyriacus en Franciscus en deken van Hoorn, dan valt wellicht het eerst die merkwaardige datum van 9 Augustus op. Dat had natuurlijk niets te maken met het feit, dat het feest van de patroon van de parochie, waarvan hij nu de pastoor is, op 8 Augustus valt. Wie kon dat toen al weten? En was Maria Hemelvaart niet de aangewezen dag ?

„Buurman van de Koningin" zag z'n Parochie het eerst bezet

Dat was het inderdaad: op 15 Augustus 1914 zouden de wijdingen in de Haarlemse St. Bavo zijn geschied. De lucht was echter vol onzekerheid en bange geruchten. Op 28 Juni hadden in Serajevo de noodlottige schoten geklonken, die een einde maakten aan het leven van de Oostenrijks-Hongaarse troonopvolger, aartshertog Frans Ferdinand en het politieke kruitvat deden ontploffen. Nadat Servië een Oostenrijks ultimatum had verworpen, was hier op 28 Juli de oorlog ontbrand, die weldra ook naar onze grenzen oversloeg: 3 Augustus trokken de Duitsers België binnen. De algemene mobilisatie, op 31 Juli afgekondigd, had ook ons land in rep en roer gebracht en het was daarom dat mgr. Callier de wijdingen vervroegde en naar Warmond verplaatste.

Tot de neomisten behoorde ook de tegenwoordige deken van Amsterdam, mgr G. P. J. van der Burg, deken L. J. J. Schamper van Purmerend en wijlen deken J. C. W. v. d. Wiel, op een na de onmiddellijke voorganger van de jubilaris in Hoorn en daarenboven een vriend, met wie het op het seminarie goed musiceren was: de theologant v. d. Wiel achter de piano, zijn collega v. d. Meer aan de viool.

De jubilaris van het komende weekeinde, werd op 23 Januari 1889 te 's-Gravenhage geboren: „aan de rand van het Haagse Bos en als naaste buurman van Koningin Wilhelmina", zegt hij zelf. En natuurlijk klopt dat: zijn ouders exploiteerden het vermaarde Boomhuis Het Boschhek, dat ver buiten de toenmalige stad stil bij het paleis Huis ten Bosch gelegen was en zowel voor de bewoners van de Residentie als die van het Westland een geliefkoosde priesterplaats vormde. In de zomer serveerden er wel 40 kellners de specialiteit van het huis: koffie met de verse slagroom, waarvoor op hun beurt de 30 tot 40 koeien moesten zorgen die aan Het Boschhek werden gehouden. Het ouderlijk huis viel onder de parochie Wassenaar, en de deken herinnert zich nog best hoe het anderhalf uur lopen naar de kerk was. De familie ging dan ook meestal bij de Franciscanen aan de Boskant in de kerk van St. Antonius en Lodewijk naar de H. Mis, een kerk die in de oorlog al evenzeer vervoost is als die van O. L. Vrouw van Goeden Raad aan het Benuidenhout, waar de jonge neomist zijn eerste plechtige H. Mis heeft opgedragen.

Na enkele jaren het onderwijs gevolgd te hebben op een schooltje, dat met het oog op de grote afstand naar de stad door de goede zorgen van Baron van Brienen in de zaaste omgeving was opgericht, verhuisde de jubilaris als negenjarige naar het Bisschoppelijk Instituut „St. Marie" van de Broeders van Huijbergen in het dorp van die naam, al evenzeer als het ouderlijk huis temidden van de bossen gelegen, zodat het geen wonder is, dat de deken nogveel van natuurschoon en de beschutenlucht houdt. Na Huijbergen, waar „St. Marie" juist 11 Gemeld het honderdjarig bestaan heeft gevierd en waar het vier jaar Frans spreken was geblazen, volgden „Hageveld" en „Warmond". Nadat hij enkele weken had geassisteerd in de Haagse St. Josephparochie in de Van Limburg Stirumstraat, kreeg de neomist in September 1914 zijn eerste benoeming in de parochie van O. L. Vrouw Hemelvaart te Oversande op Zuid-Beveland, waar hij van pastoor Bergansius tegelijk „het vak" leerde. De benoeming in deze déénmans-parochie hield verband met de mobilisatie: de jonge kapelaan werd mede de zalmoezenier van de soldaten, die aan de Westerschelde op het fort Ellewoutsdijk tegenover Terneuzen in stelling lagen.

VOOR HET EERST IN HOORN

Op 16 April 1916 kwam de deken daarna als kapelaan voor het eerst naar Hoorn, een reis die hem bengt, omdat de trein tussen Zaandam en Purmerend door de binnenzee reed, die hier na de grote doorbraken van de Waterlandse dijken was ontstaan.

Ook in Hoorn kreeg kapelaan v. d. Meer met soldaten te maken. Hij werd directeur van de R. K. Militairenvereniging die haar zetel had in het Gezellenhuis, dat daartoe ruimer aanspicien stond van een comité uit Westfriesland. Na het vertrek van het garnizoen was Hoorn aangewezen als „bevoorrechte plaats" voor de Tuchtklasse, een tanselijk twijfelachtige eer, met iedere drie maanden weer een nieuwe militaire bevolking. De stelsorg strekte zich uit tot de strafcellen in de Musterdsteeg, die later bij het St. Pietershof zijn getrokken en de deken herinnert zich daarvan o.a. hoe hij eens bij het biechthoren in een van de cellen met bloed op de muur de volgende schone zegswijze geschreven vond:

„Hier temt men leeuwen en tijgers, maar geen mensen".

Er brak ook wel eens een man uit, die dan via het Pietershof wist te ontsnappen. In dieseldte tijd beleefde Hoorn de eerste opvoering van de kinder-operette van Evert Koning „De fee van de beuk", een stuk dat nog altijd repertoire houdt en waarvan de heer Wilson het libretto had geschreven.

„DE POSTBOOMS"

Op St. Nicolaasavond van 1919 reisde kapelaan van der Meer vergezeld naar zijn nieuwe standplaats: de parochie van O. L. Vrouw Oobverlekt Ontvangen aan de Haarlemmer Houttuinen, de parochie „De Postboom". En toen pastoor mgr Th. J. Lagerweij bij de verbouwing van zijn nieuwe pastorie ook een piano naar boven liet slepen, kreeg deze al spoedig opdracht te gaan voorzien in een vacature: directeur van het parochieel kerkkoor. De kapelaan kwam aldus volop in het muzieklven terecht en in 1920 werd hij bestuurslid van de R. K. Amsterdamse Oratorium-vereniging, die toen onder directie stond van Louis van Tulder, later van Theo van der Bijl. Kapelaan v. d. Meer die voorts o.a. godsdienstlessen gaf en de Amsterdamse bedevaart naar Kevelaer zelden oversloeg, zag zich ook geplaatst in de commissie die met de keuring van de toen nog stomme films was belast, een karwei dat zich in het later afgebrande Beursschouwburg voltrok en waarbij ook dikwijls de heer Heuckeroth te vinden was, die muziek bij de films componeerde.

PASTOOR VAN DE SCHERMER

In September 1933 volgde pastoor van der Meer in de St. Michaëlsparochie van de Schermer, die nu 25 jaar bestaat, bouwpastoor J. H. M. S. van der Marck, de huidige deken van Zaandam op. Het was in de Schermer, dat hij zich op verzoek van de bisschop belastte met de taak van geestelijk adviseur van de R. K. Bond van Zangverenigingen in Noord- en Zuid-Holland, een taak die later, toen hij al deken van Hoorn was, werd uitgebreid met het adviseurschap van de beide coursen op tal van plaatsen in ons Bisdom meegemaakt, waaraan twee dikke handels programmaboekjes de herinnering vormen.

Tot de merkwaardigheden van dit verhaal mag men dan voorts rekenen, dat de jubilaris als Bisschoppelijk Inspecteur van het Onderwijs in het dekenaat Alkmaar op een schone zomermorgen op de lagere school van Warmenhuizen met genoegen luisterde naar de manier waarop scholier A. van Duin de Catechismusvragen beantwoordde, niet te weten, dat hij hem later nog eens als kapelaan in zijn pastorie zou behuizen.

NAAR ROTTERDAM

In 1937 volgde er een benoeming die hem al weer op St. Nicolaasavond op reis bracht: pastoor van de parochie van de H. Martelaren van Gorcum aan het Stieltjesplein in Rotterdam, de oudste parochie aan de linker Maasoever, vlak tegenover de Maasbrug, lopend tot het Feyenoord-stadion en behalve door tal van Rijnschippers vooral bevolkt door Rotterdammers van Brabantsen huize, die in en rond de havens werkten.

Zijn parochie was stellig de eerste in het land die in de Meidagen van 1940 bij verrassing door de Duitsers werd bezet: vanuit zijn pastorie kon men de vreemde krijgers al om half vier des morgens, over de vlaggels van op de Maas gelande watervliegtuigen heen, het Stieltjesplein zien betreden.

Bij zag later op de morgen ook hoe twee Mariniers nog de Zuidzijde van de bruggen wisten te bereiken, eer zij werden teruggedreven. Eén van die twee zou hij later in Hoorn opnieuw ontmoeten: de heer van der Waals. Het Stieltjesplein werd op de pastorie en het zusterkloster na geëvacueerd: twintig hoge Duitse officieren werden na de capitulatie ingekwartierd en op 15 Mei begon zijn kerk onderdak te bieden aan duizend gevangen Nederlandse militairen, die na drie dagen opdracht kregen op het vliegveld Waalhaven te gaan werken, voor velen een dankbare gelegenheid om te ontsnappen. Voor het overige schreden ze onder leiding van een fourier iedere dag de kerk.

De kerk, in de onmiddellijke nabijheid van de Spoorhaven gelegen, werd bij latere geallieerde bombardementen eens ernstig bedreigd, toen vlak achter 't gebouw 'n opslagplaats met honderden vaten spiritus werd getroffen. Het vuur was miljoenen te zien, maar de kerk bleef gespaard.

'N ONVERWACHT TELEGRAM

En toen kwam op Zondag 31 Januari 1943 tijdens de vergadering van het kerkbestuur na de Hoogmis dat merkwaardige telegram uit Hoorn:

„Welkom"

ondertekend:

Bakker, Nijs, Graad, v. d. Hem.

Hoorn zat te wachten op zijn nieuwe pastoor en de kapelaans hadden het benoemingsbericht van het postkantoor gehaald, dat de deken zelf pas Maandagmorgen zou krijgen. De parochie kreeg haar tiende pastoor sedert Petrus Hoes (1586—1603), na deken v. d. Wiel, die in het najaar van 1942 was overleden en na deken C. Kreft, die, met Kerstmis 1942 gekomen, reeds kort na Nieuwjaar 1943 overleed.

De deken is nu elf en een half jaar in Hoorn, een gastvrij heer des pastoralen huizes aan het Grote Noord, óók voor de 3 Italiaanse krijgsgevangenen die er ondertijd 7 maanden ondergedoken hebben gezeten, een minnaar van de natuur zo goed als van de muziek en een sportiman, die tot voor kort een beste slagvaste kon schaatsen en die een stevige partij biljart — algemeen moyenne op z'n minst 4 —, trouw supporter van de thuisweedstrijden van Always Forward's eerste elftal, als hij er de kans toe ziet en begaafd met een ideale combinatie van enthousiasme en nuchterheid, die zijn Rotterdamse parochianen bij z'n zilveren feest al naar waarde wisten te schatten. Overal vindt ge ook de sporen van zijn werkzaamheid, in de kerk zo goed als daarbuiten. Hij voerde de prediectie in, onder het Lof van de Eerste Vrijdag, en houdt die zo eenigszins mogelijk altijd zelf. Hij begon iedere Zaterdagmorgen om 9 uur een H. Mis te lezen aan het altaar van Maria van Hoorn, waar de priesterstudenten met vacantie nu komen dialogeren en dat na de bevrijding o.a. van een fraaie geschilderde omlijsting werd voorzien als een teken van de dankbaarheid der parochie. Hij bevorderde de devotie tot Maria van Hoorn ook op andere wijze, en van de in zijn pastoraat uitgevoerde werken aan de kerk, mag zeker aan de omvangrijke restauratie van de ramen in priesterkoor en zijbeveels worden herinnerd.

Sedert het vertrek van kapelaan van der Voort is de deken ook rector van het St. Josefhuis aan het Achteromen.

VAN BOUWEN EN VERGADEREN

De R. K. Jongensschool werd uitgebreid, de Meisjesschool is bezig te volgen. De V.G.L.O.-school kreeg haar nieuwe gebouw, dat in October zal zijn voltooid, het St. Werenfriduslyceum, waarvan de deken president-curator is, werd opgericht, dank zij ook de krachtige financiële steun uit de parochie en van daarbuiten, en nam vervolgens zijn succesvolle vlucht. De jubilaris is voorzitter van de R. K. Vereniging voor M.U.L.O., en geestelijk adviseur van de afd. Hoorn van de Diocesane Vereniging voor Katholieke Jongelingen „St. Augustinus", zoals hij het evenzeer is van de afd. Westfriesland van de St. Adelbertvereniging, van het R. K. Hoornse Gemengd Koor en van de afd. Hoorn van het Wit-Gele Kruis. Hij is Bisschoppelijk Commissaris van het Sint Jan's Gasthuis, gaf bijzonder veel zorg en steun aan de door hem opgerichte R. K. Stichting voor Gezinszorg en hij stimuleerde krachtig wat via de conferenties voor niet-katholieken, in Hoorn en den Helder begonnen, geleid heeft tot de oprichting van het Apostolaatscentrum in Nieuwe Niedorp en de Stichting Katholiek Westfriesland, die nu staat uitgebreid te worden door aansluiting ook van de dekenaten Alkmaar en Schagen, tot een stichting die de gehele kop van Noordholland omvat.

TWEE BIJZONDERE WENSEN

Er zijn, naast al wat de parochie aan zorgen vraagt en de verenigingen en stichtingen die wij hierboven hebben genoemd — gezwegen nog van de vele die niet zijn genoemd maar letterlijk evenveel onder zijn pastorale taak vallen — aan vergaderen en steun, raad en belangstelling eisen, twee bijzondere zaken die hem na aan het hart gaan.

„Naar mijn overtuiging wordt deze parochie veel te groot om goed te kunnen bewerken", no zegt de oon de deken. „Het is helaas niet mogelijk in verband met het zeer vele bijkomende werk, om het huisbezoek te laten doen zoals ik zou wensen dat het geschiedde. Ik voel het daarom als een noodzakelijkheid een zeveel mogelijk te trachten de oprichting van een nieuwe parochie voor te bereiden en tot stand te brengen.

Maar daarnaast zal het nodig zijn ons kerk aan het Grote Noord in een „Zondagser pak" te stellen. Er moeten ook tal van ingrijpende en kostbare restauraties worden verricht.

Dit is dan ook mijn tweede wens voor de toekomst: dat de collecte voor het onderhoud van de kerk wat beter zal worden bedacht".

Nog enkele dagen scheiden ons van de viering van het veertigjarig priesterfeest van pastoor-deken van der Meer. De parochie is hem veel dank verschuldigd om wat hij in woord en daad in Hoorn heeft gedaan voor het heil van de zielen, waarvoor hij eenmaal verantwoording zal moeten afleggen. De parochie zal van die dankbaarheid stellig getuigen bij de kerkelijke plechtigheden, de intocht en de receptie, die de jubilaris in de komende dagen wachten en waartoe alle parochianen gelijkelijk en zonder enig onderscheid zijn uitgenodigd, terwijl ook de kinderen van de parochie het feest zullen meevieren o.a. met een kleine tractatie, die hen in samenwerking met het comité van „De Zonnebloem" is aangeboden.

Wij, van de krant, die in zijn parochie haar zetel heeft en waarvan hij in de na-oorlogse jaren mede de sterke uitgroei heeft gezien, wensen hem van harte gaarne „AD MULTOS ANNOS".

HET FEESTPROGRAMMA

Een programma van de feestelijkheden ter gelegenheid van het veertigjarig priesterjubileum van de Deken is vandaag in Hoorn bij alle Katholieke gezinnen thuisbezorgd. De parochianen worden uitgenodigd in groten getale Zaterdagavond om 7 uur naar het Stationsplein en de route Kleine en Grote Noord te komen en overal in de stad de vlaggen uit te steken.

Alle leerlingen van de lagere scholen worden Zaterdagavond om negen uur verwacht op het schoolplein van de Kath. Jongensschool aan het Achteroen, vanwaar zij gezamenlijk naar het Grote Noord zullen trekken.

De parochianen worden ook verwacht in het plechtig openingsdeel en de Hoogmis, terwijl tot de receptie in de Parkzaal, die Zondagmiddag precies te twee uur aanvangt evenzeer alle parochianen welkom zijn.

Opdat ook op deze plek de Heilige Kerk bloeit en groeit, „met Gods genade".

H. N. S.

Feestlied

Gevegend is dit uur,
U — Priester Gods gegeven;
U — Herder van het volk,
Dat in dit tijdperk beleven,
U 't welkom zingt — vol vuur
Bij dorpsfeestdans,
Zegt 't harte dank,
Aan God — voor de genade,
Van dit gezegend uur.

Nu mooqt Gij in den tijd,
Een nieuwe tijden verwinnen,
Om veertig jaren trouw
Als Priester, om 't beminnen,
Van 't volk U toevertrouwd.
Waar God U zond,
Gij — Priester vond
In God, de kracht tot daden,
Aan mens en ziel gewijd

Zo was Uw Priester zijn,
Een baan van zegeningen;
Voor ons — die in dit uur
Het blijde welkom zingen,
Tot U — die Herder zijt.
Want in Uw kroon,
Zien wij het loon,
Van God, voor Priesterzegen,
Van veertig jaren tijd.

Ons harte bidt voor U
Tot God, om nieuwe zegen,
Voor al de tijd, die Hij,
U — Priester nog zal geven,
In Cyriacus' stad.
Zodat Gij wint,
Om wat ge aan
Voor God in mensenzielen
Uw ziel een eeuwige schat.

HOORN, Juli 1954. Joh. W. van Bertum.

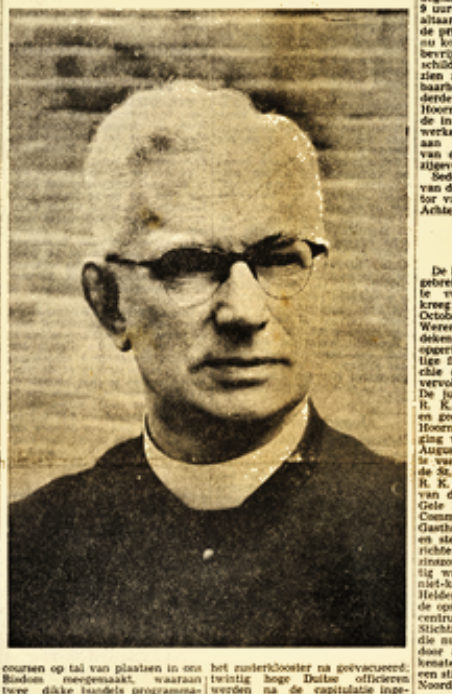

'n Plezierig openblik na de jaren van bezetting: de kerk krijgt weer klokken.

Priester en leek

Bij het veertigjarig Priesterfeest van Deken v. d. Meer

De komende dagen van priesterfeesten alom in den lande, voor ons vandaag in het bijzonder het veertigjarig priesterfeest van Deken van der Meer, zijn een ongezochte, maar welkome aanleiding tot een korte beschouwing over de verhouding tussen Priester en leek. Onder meer omdat de jubilaris van de stad en van het dekenaat Hoorn naar onze mening een typisch voorbeeld is van het juiste begrip van die verhouding.

Daarover wordt de laatste jaren hier te lande vooral na de oorlog, veel geschreven en gesproken. Maar toen het onderwerp volop in discussie was, had onze Deken de goede verhouding, en als gevolg daarvan de goede verstandhouding, om het zo maar uit te drukken, allang te pakken. Hij weet natuurlijk van de waardigheid van het Ambt, hij waardeert de hoogheid van het Priesterschap, hij geloóft in het wondere karakter en in het Onuitsprekbare van de Roeping. Wij drukken dat uit alleen al in het feit, dat wij Priester schrijven met een hoofdletter en leek met een kleine. Maar dat is maar uiterlijk. Van de vele verheven achteaen van de waardigheid van de Priester, in de loop van vele jaren her en der gegeven, herinneren wij voor heden aan een paar gedachten van Z. Em. Kardinaal Suhard z.g., tot voor betrekkelijk weinige jaren de heroemde Aartsbisschop van Parijs, in zijn befaamde Vastenbrief van 1949.

Hij bracht een woord van de H. Gregorius van Nyssa naar voren, die de verheldernde vergelijking dorst maken tussen de Priester en de Heilige Eucharistie. Het brood, eerst gewoon, na de Consecratie geheiligd tot het waarachtig Lichaam van Christus. Zo is het ook met de Priester: „In éénmaal wordt hij hoofd en leraar, aangesteld over de Geheimen. In uiterlijke verschijning is hij niets veranderd: maar door een onzichtbare Kracht en door de Genade heeft hij voortaan een ongevormde ziel. Als de Heilige Gedaante is de Priester het teken van de goddelijke werkelijkheid, en tegelijkertijd ontsluiert hij haar". Men zou op hem de strofen van 't „Adoro Te" kunnen toepassen: voor die zo arme en onbloordringbare verschijningsvormen „dreigt de rede te bezwijken", maar wat voor deze een sta-in-de-weg is, wordt licht en leven door het geloof. „Om God te erkennen in de persoon van Zijn dienaren, is het niet voldoende te argumenteren: men moet geloven". Men moet aannemen, dat er door de verschijningsvormen heen iets onuitsprekelijks is, dat al wat men kan zien en zich inbeelden, oneindig overtreft.

In de Kerk, in de Hiërarchie, staat de Priester dus miljoen hoog boven de leek. Óij mult de geest van geloof nodig hebben, zegt verder Kardinaal Suhard in zijn eerder aangehaalde brief, „om uw Priesters te zien als dienaren van Christus en uitdelers van Gods Geheimenissen", zo hoog en zo heilig en zo apart.

Het is intussen even feitelijk en eerrol, dat de leek in de Kerk naast de Priester mag staan en met hem mag (meen, moet) samenwerken, zoals de jubilerende Priester het ook altijd begrepen heeft. In het hiërarchisch verband van de Kerk — zei prof. dr. J. C. Groot op het grote Lekencongres van de Katholieke Actie verleden jaar — moet de leek ook het besef hebben van medeverantwoordelijkheid voor het wel en wee der Kerk. Niet zonder mysterieuselle reden immers heeft Paulus deze Kerk bij voorkeur vergeleken met een lichaam, waarin het wel en wee van welk lid dan ook van voordeel of van nadeel is voor het geheel wegens de levensnaamenhang tussen al de leden.

Juist daarom rust op ieder deel zulk een bijzondere verantwoordelijkheid, — die de Deken tot volle ontplooiingsmogelijkheid laat komen — voor het welzijn van het Mystieke Lichaam van Christus. En daarom schreef Paus Pius XII in zijn encycliek, aan de Kerk als het Mystieke Lichaam van Christus gewijd, dat bij verlangde dat dus „allen, die de Kerk als hun Moeder beschouwen, ernstig overdenken, dat het de plicht is, niet slechts van de priesters en van hen, die zich in het religieuze leven Gode hebben gewijd, maar ook van de overige leden van het Mystieke Lichaam van Christus. Ingespannen en naarstig overeenkomstig ieders rang, mede te werken aan de opbouw en de uitbreiding van dit Lichaam".

Dat raakt dus de taak van het directe en indirecte apostolaat, onder leiding van de hiërarchie en het betekent, dat wij de kansen, die hier voor de leken gelegen zijn, moeten grijpen. Vaak, laat het ons eerlijk bekennen, meer en beter dan tot nu toe. Onze pastoor staat hiervaan niet in de weg, maar zou zijn priesterlijke taak een welkome gelegenheid zijn, om eens te overwegen, of wij als leken wel doen, wat wij kunnen en moeten doen?

Bij tal van gelegenheden, bij de uitbreiding van bestaande instellingen en ondernemingen of verenigingen, of bij de vestiging of stichting van nieuwe, laat hij graag het initiatief of het eerste woord en de eerste daad aan de leken. Of hij geeft, zoals menigmaal geschiedde, de stoot aan iets nieuws of een nieuw plan en laat — als hij ziet dat het goed is — de uitvoering in handen van dat deel van de Kerk, dat door de leken wordt gevormd.

„De Kerk", zegt hij vaak, „dat zijn wij, priesters, niet alleen, maar dat zijn jullie ook, jullie zijn immers ook leden van de Kerk". De moeilijkheden, waarvan het jongste Mandement van de Bisschoppen op dit punt spreekt, doen zich op dit gebied onder de leiding van deken v. d. Meer niet voor.

De verhouding tussen Priester en leek — „een gelukkige factor in de huidige ontwikkeling, die echter door zijn betrekkelijke nieuwheid en door zijn aard, met beleid en goed begrip behandeld zal moeten worden", zoals het op bladzijde 14 van het wit-groene boekje heet — is in Hoorn goed. Hier is wederzijds beleid en goed begrip, en daarom mag de parochie van St. Cyriacus op deze feestdag „Quadragesimo Anno", een gelukkige parochie genoemd worden.

Als wij op deze dag aan de feestvierende Deken een hartgrondige gelukwens uiten, dan moet dat echter vergezeld gaan van een beloóte, deze n.l., dat de leken meer nog dan voorheen — want alles kan altijd beter en vuriger! — zullen meewerken met zijn heilig Dienstwerk. Dat is bijzonder actueel in het teken van het zo juist genoemde Bisschoppelijk Mandement, dat getuigt, hoe „de problemen van de priester de problemen van de leek zijn geworden".

De belangwekkende inhoud en de veelbetekenende strekking van dat Mandement, dat een grootse opdracht, eigen voor deze en de naast-toekomende tijden, voor priester en leek inhoudt, mage ook de katholieken van Hoorn bereid vinden, nog meer in grote getal „als vurige apostelen werkzaam te zijn".

De restauratie en vernieuwing van de kerkramen mope het symbool zijn, dat het „uitzicht" op de wereld-in-zware-beklommenis — ook in onze omgeving méér dan meen vermoedt — ons zal dwingen tot het inzicht en zal overtuigen van de nóódzaak, dat in het apostolisch werken van Priester en leek, in de beste verhouding en verstandhouding, restauratie en vernieuwing onmisbaar zijn. Opdat ook op deze plek de Heilige Kerk bloeit en groeit, „met Gods genade".

H. N. S.